

A 2–3. fejezetben Krisztus levelet küld a gyülekezeteknek. Nemcsak ehhez a hét gyülekezethez szól – a hetes szám a teljességet is jelöli, így minden idők minden gyülekezete és hívője számára van benne üzenet, bármilyen körülmények között él, bármilyen „hőfokon” van a kapcsolata az Úr Jézussal.

Nem egyforma ez a hét gyülekezet ebben sem (a „hőfokban”). Amelyik gyülekezetet megfeddi az Úr, azt ezért feddi meg: „nincs meg benned az első szeretet”; „az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy”; „eltűröd Jezábelt”; „langyos vagy”. Nem az egyes bűnökért, hanem azért, mert nem Ő van a középpontban. Ebben az állapotban valóban halott a gyülekezet és a hívő, ezért szólítja fel az Úr, hogy térjen meg.

A filadelfiai gyülekezet nem halott. El lehet mondani róluk, hogy „szentek és igazak” – de Krisztus azzal kezdi az üzenetét: Ő a Szent és az Igaz. Mindenki, aki Őbenne hisz, csak Őtőle szent és Őmiatta igaz: „Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá” (1Kor 1,30). Másrészt Őbenne valóban igazak (megigazítottak, az ítélet alól felmentettek) és szentek (Isten számára elkülönítettek) vagyunk. Megkaptuk ezt tőle kegyelemből, ajándékba. „Ezt mondja a Szent, az Igaz”: az Ajándékozó szól hozzánk, aki az Ő igazságát és szentségét adta nekünk.

Nála van a „Dávid kulcsa” (Ézs 22,22). Krisztusban valósul meg, hogy „amit kinyit, senki sem zárja be, és amit bezár, senki sem nyitja ki”. Nyitott ajtót adott ennek a gyülekezetnek; nyitott ajtót adott nekünk, hogy megtérhessünk: „Őáltala van szabad utunk az Atyához”. De a további „ajtók” is mind az Ő akaratából vannak nyitva vagy zárva. Küld bennünket: erre menjete, erre nyitottam ki az ajtót. A zárt ajtókkal pedig megőriz attól, hogy a saját fejem után menjek.

Az a nyitott ajtó, amit ez a gyülekezet – és a hívő – kap: a bizonyágtétel lehetősége. „Kevés erőd van” – mondja az Úr. Az ellenség az ördög és a világ, és ezzel szemben valóban kevés az erőnk. Mégis hajlamosak vagyunk erőseknek tartani magunkat – ezért Isten néha még kisebbé, még erőtlenebbé tesz. Bír 7,2–3; 2Kor 12,7. A filadelfiai gyülekezet is kicsi lehetett, de magmaradt Krisztusban, „nem tagadta meg az Ő nevét”, akármilyen világi „előnye” származott is volna abból; akármennyit kellett is szenvednie érte.

Akinek kevés az ereje, de ragaszkodik Krisztushoz, az kap nyitott ajtót, hogy bizonyágot tehessen, másokat elérhessen, Krisztushoz hívhasson.

Van, amikor nekünk kell átmennünk (kimennünk) a nyitott ajtón – de van, amikor mások jönnek be rajta. Mint a filadelfiai gyülekezethez a „Sátán zsinagógájából valók”. „Én adok... és megteszem...” – mondja az Úr. A másik gyülekezet, amelyet nem fedd meg az Úr, a szmirnai (2,8–11), ennek a gyülekezetnek is dolga van ezekkel: szenved tőlük, küzd, hogy velük szemben hűséges maradjon Krisztushoz. Mi is szenvedünk azoktól, „akik zsidóknak mondják magukat, de nem azok”: a vallásos emberektől, akik hívőknek tartják magukat, de nem Krisztusban élnek, és az életükkel nem hozzá vonzanak, hanem elvonnak tőle. Szennvedünk, mert meg akarunk maradni Őbenne – de bizonyágot is tehetünk az életünkkel, a szenvedésünkkel is. Azt ahogyan mi élünk, és amiért mi szenvedünk, nem értik – de az Úr megteszi velük, hogy leboruljanak Őelőtte, és „megtudják, hogy én szeretlek téged”: megértsék, mit jelent benne élni Krisztus szeretetében. Ez az Ő csodája, amiért mi is, ők is dicsőítik Őt. Ez az Ő ajándéka, azoknak, akik a kevés erejükkel is ragaszkodnak Hozzá.

A másik ígérete a hozzá ragaszkodóknak: „megtartalak téged a kísértés órájában”. Az „óra” véges és meghatározott idő. Lehet várni a végét, de nem lehet siettetni. „Mint az örök a

reggelt” (Zsolt 130,6) – türelemmel, vigyázva és bizalommal, hogy nem nekem kell erősnek lennem és megtartanom magamat, hanem Ő tart meg engem. Nekem az Ő beszédét kellett és kell megtartanom. „Tartsd meg, ami nálad van” – 1Tim 6,20; 2Tim 1,14: az Úr Igéje van ránk bízva, ez az a kincs, amit őriznünk kell: ne keveredjen emberi bölcsességgel; ne engedjük, hogy valaki elferdítse (esetleg azért, hogy valamilyen bűnt mentegessen vele). Ne engedjük megcsonkítani: ha egy ige „érzékenyen érint” engem vagy másokat, ne hallgassam el.

Oszloppá tesz bennünket. Az oszlop „dolga”, hogy stabil, erős legyen, tartani tudjon nagy súlyokat. Isten temploma ma az élő kövekből álló gyülekezet. Aki ebben oszlop, az valóban meg tud tartani másokat: segíteni tud nekik, hogy Krisztusban maradjanak. Példamutatásával, megszólalásaival, határozottságával, ami abból ered, hogy Isten Igéjében talál válaszokat a kérdésekre.

Az oszlopra neveket írtak (a rómaiak is, pl. császárok, győztes hadvezérek nevét) azért, hogy az illetőnek a dicsőségét hirdesse. Ha mi oszlopok vagyunk, akkor Krisztus Isten nevét, az ő nevét és az új Jeruzsálem nevét írja ránk: így hirdethetjük, hogy ki a mi Istenünk, ki a mi Megváltónk, és hová hívott el minket, és Krisztus hogyan készítette el oda az utat.

Jel 7,12

„Ámen! Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön-örökké. Ámen.”